

roman

BİLGİ YAYINEVİ

HODRİ MEYDAN

Alarmla uyanmak zorunda kalmadığım harikulade bir yaz tatilinden sonra yine okullar açılmıştı. Gerçi oldum olası benim çalar saatim canım annemdir ve kendisi oldukça dakiktir. Ayrıca annemin o yumuşak ve sevecen sesi, cazgır bir alarmdan çok daha iyidir. En azından ilk alarmı. Şöyle ki; annem önce en tatlı sesiyle, “Cemreciğim sabah oldu, günaydın” diyerek bir öpücük kondurur alnıma. Ben “hım hımmm” der ters dönerim. Beş dakika sonra annem ses tonunu ve kelime seçimlerini biraz ciddileştirerek, “Cemre Bey kalkma zamanı” der. Ben yine “hımm hımm” derim ve son alarmda annem, yüksek oktavdan “Cemreeee!” diye bağırır. Tüm ev bu çığlıkla yankılanır. Babam, askeriyedeki kalk borusuna benzetir annemin son seslenişini. Ne hikmetse sadece son alarmın büyük etkisi olur üzerimde. O sesi duyduğum an yataktan fırlarım. Kulaklarımda çınlayan isminin verdiği enerjiyle hızla üzerimi değiştirir, aynı ivedilikle masamdaki kitapları ve defterleri çantama tıkıştırırım. Yaklaşık üç aydır bu ânı yaşamamıştım ama çok özlediğimi söyleyemem. Annemin de favori ânı bu olmasa gerek. Yine de her okul sabahı rutinimiz budur.

Keyfime göre uyuma devri kapanmış daha da kötüsü yatma saatim tavuklara, kalkma saatimse horozlara göre ayarlanmış olsa da ülkedeki tüm çocukların bunu yaşadığını bilmek içime su serpiyordu. Örnek olarak servisteki arkadaşlarımı gösterebilirim. Hepsi benim gibi bezgin bezgin bakar sabahları. Sabahları diye özellikle belirtiyorum çünkü okul dönüşü hepimiz enerjik boğalara dönmüş oluruz, yani aslımıza.

Okulun ilk günü olduğundan çantam kuş gibi hafifti. Yine de atik olmadığım için bezgin gözler ve bezgin ayaklarla servisten indim. Sanırım uyku sersemi olduğumdan yanlışlıkla 6/B sınıfına girdim. Geçen seneden kalan alışkanlık işte. Tüm yüzler yabancı olunca kısa süreli bir şok geçirdim. Neyse ki durumu kavramam en fazla üç saniye sürmüştür. Saflığımı çaktırmamak için bir arkadaşına bakıyormuş gibi numaradan sıralara bakıp sınıftan çıktım ve hızla merdivenlerden yukarı koştum. Koşarken bir yandan etrafıma bakıyordum. Çünkü karşılaşmak istemediğim iki kişi vardı. Futbol koçu ve Berk Can. İkisinin de okul değiştirmiş olmalarını diliyordum.

Ve işte 7/B... Birinci sınıftan beri öğretmenlere ve idareye kök söktüren sınıf. Büyük ihtimalle mezun olmamız için gün sayıyorlar. Ama iki koca sene daha beraberiz. Gerçi sınıf olarak başarımız ve notlarımız hep yüksektir. Bu sebepten okulun medarıftiharı olsak da eğlence anlayışımız yüzünden öğretmenlerimizi biraz yoruyoruz, sadece biraz.

Sınıftan içeri girince Ayaz beni görür görmez hızla savrulmuş bir bowling topu gibi bana yöneldi. Kendimi tek kalan lobut gibi hissettim. Darbe, geliyor, diyordu. Yan omuz darbesi ve biraz itiş kakışla geleneksel selamlaşma seremonimizi tamamladık. Çantam, artık tek omzumda taşıdığım için o arbedede yere düştü. Çünkü diğer arkadaşlarımla selamlaşmam da pek sakın sayılmazdı. Neyse ki ben ayakta kalmayı başarmıştım. O sırada sınıfın önünden geçen bir öğretmen, “Ne oluyor burada?” diye sordu. “Selamlaşıyoruz” dedim. Öğretmen “cık cık” diye söylenerek yoluna devam etti. Ayaz, “Yeni öğretmen gelmiş. Ne öğretmeni acaba?” diye sordu. Derin sırtarak, “Adabımuaşeret öğretmeni” karşılığını verdi. Ayaz şaşkınlıkla yüzüne baktı.

“O da ne?”

“Size en çok lazım olan konu. Görgü kuralları gibi bir şey işte.”

Derin gülümsedi. Sonra bana dönüp yanındaki yeri gösterdi:

“Cemre, gel istersen, yanım boş.”

Geçen sene de sıra arkadaşıldık. Koca okulda sadece bizim sınıfta iki erkeğin yan yana oturması yasak zaten. Gerçi bu kural için öğretmenleri suçlayamam. Bizim sınıfın erkekleri biraz şamatacıdır. Çantamı yerden alıp Derin’in yanına gittim.

“Tek parça gelmene sevindim.”

“Hahahaha...”

“Aklımda harika bir fikir var. Bu sene okulu sallayacağız” dedi hınzır bir gülümsemeyle. Damdan düşer gibi ko-

nuya girmişti. “Tatilin nasıl geçti” klişesi için bile zaman ayırmamıştı.

Zaten bizim sınıfın kızlarının enteresan bir kafa yapısı olduğunu söyleyebilirim. Kırk yıl düşünsem aklıma gelmeyecek fikirler, yorumlar onlardan çıkar.

“Nasıl yapacağız peki?”

“Bak şimdi...” derken Emre ani bir hareketle zıplayarak sıramızın üzerine oturdu.

“Bayağı yanmışsın Derin. Kızım sen kumral değil miydin? Esmer olmuşsun resmen” dedi.

“Emre git başımdan!”

“Çok mu yüzdün? Su derin miydi Derin?” diyerek kahkaha attı.

“Koca yaz bu saçma espriyi mi hazırladın Emre?” diyerek silgisini ona fırlattı Derin.

Emre hızını alamayıp benimle dalaşmaya hazırlandı. Bana bakışından anlamıştım. Derin’in silgisini aniden bana fırlattı. Neyse ki silgiyi havada yakaladım. Reflekslerim çok iyidir. “Bu sene de futbol seçmelerine katılacak mısın Cemre?” diye sordu Emre. Beşinci sınıftan beri takıma girmek için koça bir yalvarmadığım kalmıştı. Emre ve tüm yakın arkadaşlarım yumuşak karnımı çok iyi bilirlerdi. Kaleci olmak benim hayalimdi. Aslında kalede harikayımdır ama koç beni izlerken heyecandan iki ayağım bir pabuca giriyor. Yazın o kadar çalıştım ki anlatamam. Hatta karşıma iki kişi dikip yedi saniye arayla şut çektiirdiğim bile oldu. Hiç de fena değildim. Bu yeteneğimin ziyan olmasına çok üzülüyordum. Ah şu stres! Her şeyi bozuyordu.

